UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...

Ortega, Cristóbal de

Lugduni, M.DC.LXXX.

1. Notatis aliquot quæstionis, cum de re, tum de nomine, punctum ipsum ad purum proponitur, & scopus expeditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-94285

Visual Library

effectum prædeſtinationis ad ſalutem pœnitentia obtinendam eſſe poſſe, quia inde peccatum quod neceſſarium medium ad pœnitentiam, ipſique, & ſaluti proximius, quam peccati permiſſio,ſeu ab ea efficace gratia eſt amãdum à Deo minime infertur : ergo, etſi peccata reproborum media neceſſaria ad gloriæ oſtenſionem præfatam, eique proximiora ſint,quam permiſſio peccatorum reprobis, ſiue ipſorum à gratia efficace reprobatio, poterit tamen præfata oſtenſio gloriæ Dei per reproborum peccata, neceſſario obtinenda anterius ad ipſorum peccata, & reprobationem à Deo amari,atque inefficaciter ſaltem intendi,quin inde peccata illorum amare teneatur Deus;atque adeo abſque vlla Dei indecentia eius finis intentio inefficax reprobationi impiorum ab efficace gratia poterit abſolute præcedere,de factoque,præcedet,vt Patrum teſtimonia videntur ſonare.

Sed tamen facile obiectiones iſtæ diluuntur. Prima de intentione ſaltem inefficace redemptionis noſtræ,& ſatisfactionis Chriſti per paſſionem, & mortem à Iudæis, & crucifixoribus inferendam non probat abſolutam, & anteriorem ſceleribus ipſorum, in eàrum patratione intercedentium eſſe, ſed conditionatam ſolum, vt ex illis verbis Iſaiæ. 53. *Si poſuerit pro peccato animam ſuam videbit ſemen longæuum* ſatis explicatur. Secundo cum meritum ſatisfactioque Chriſti, & noſtra ab ipſo redemptio ex eius oblatione paſſioni, & morti à Iudæis infligendæ, atque ex morte ipſa tanquam à conditione illas conſumante conſtiterit : atque mors ipſa ab alia adæquata cauſa, quam à Iudæis, & crucifixoribus honeſtiſſime inducta fuerit & appoſita (nempe ex vehementiſſimo dolore de hominum peccatis à perfectiſſima in Deum & homines charitate ſuborto) potuit optime abſolutè inefficaciter Chriſti ſatisfactio, redemptioque noſtra morte per eam viam doloris, & charitatis Chriſti inducta, conſumanda, (non autem alia via qua adæquate etiam impiorum Iudæorum, & crucifigentium inducta mors fuit) à Deo decentiſſime intendi, quin in ea linea expectanda peccata crucifigentium eſſent imo vero, de incarnatione agentes controu. de merito Chriſti. d. de iis, quæ fuit de facto promeritus Chriſtum meritis morte puriſſima illa & honeſtiſſima via inducta conſummatis gratiam crucifixoribus, vt tantum ſcelus, vitarent promeritum fuiſſe facile defendimus, & monſtrauimus. Secunda obiectio quæ ad hominem ex principio illo noſtro vrgentior videbatur, nihil probat. Non enim ex intentione efficace, vel inefficace punitionis, & vindictæ iuſtæ de reproborum peccatis anteriore ad abſoluta eorum peccata, & à gratia efficace reprobationem Deum peccatorũ amatorem contra aduerſarios inferebamus, quia peccata media fini proximiora ſint, quare, & remotiorum amore neceſſario amanda, id enim principium illud noſtrum expreſſe negat ; ſed quia peccata ipſa obiectiuam punitionem, & vindictam honeſtam, ac non poſitiue iniquam, & iniuſtam, Deoque nuſquam amabilem, inadæquate ſaltem conſtituunt (quod ipſum de aliis ſimilibus eſt:)vt vidimus q. 3. & 4. & memorauimus q. hac. 5. cert. 1. num. 6. quod ſi Dei erga reproborum peccata amor ex ea inefficaci intentione non inferretur, alia tamen ibidem monſtrata abſurda inferrentur præparationis diſpoſitioniſque peccatorum & perditionis reprobi à Deo atque inſidiarum à Deo intentarum, poſitarumque reprobi ſaluti, quæ ſatis ſuperque eiuſmodi intentionem adhuc inefficacem reprobationi & peccatis reprobi natura anteriorem Deo indignam oſtenderent, atque impoſſibilem.

QVÆSTIO VII.

De cauſa reprobationis ex parte reprobi.

BReuius aliis præſentem quæſtionem, atque expeditius profligabimus, quia alias de cauſa reprobationis ex parte Dei, quæſtiones quas ſimul examinant plerique ſeorſim diſputauimus : quo confuſionem, & æquiuocationi magna ex parte in ſententia ferenda viam occluſimus. Ne vero in quæſtione præſente locus aliquis æquiuocationi poſſit patere, erit aduertendum reprobationem, de qua diſputamus, obiectiue ſumptam nihil aliud continere, quam denegationẽ gratiæ efficacis ad non peccandum, ſeu non reſipiſcendum finaliter ac perſeueranter, ſicuti & oppoſitæ prædeſtinationis efficax gratia ad non peccandum, ſeu reſipiſcendum finaliter ac perſeueranter adæquatum, & totale obiectum eſt : cuius proinde ſi adæquate vel inadæquatè ſumpti cauſa ex parte reprobi, vel prædeſtinati cauſa detur, & actus Dei prædeſtinantis,ſeu reprobantis adæquatè, vel inadæquatè ſumpti cauſa ſuo modo dabitur ex parte reprobi, vel prædeſtinati. Dixi autem obiectum, non autem effectus, tametſi gratia efficax prædeſtinationis, eiuſque negatio reprobationis effectus ſit : quia alterutrius effectus ſunt alij qui neutrius ſunt obiecta, vt gloria prædeſtinationis, & à gloria excluſio,& condemnatio reprobi reprobationis quorum cauſam dari ex parte reprobi,vel prædeſtinati ex quæſtionem Catholicis Doctoribus,& fidei dogma eſt ex qua conſtat prædeſtinatum pro meritis gloria præmiari,reprobum vero pro demeritis ſuis vel actualibus,vel originalibus excluſione à gloria, & inferni cruciatib. puniri.

CERTAMEN I.

Notatis aliquot quæſtionis, cum de re, tum de nomine, punctum ipſum ad purum proponitur, & Scopus expeditur.

1. NOtandum in primis eſt reprobationem à gratia efficace tam obiectiue, ſiue ex parte obiecti proprij,ſcilicet negationis gratiæ efficacis præfatæ,quam ſubiectiuè,ſeu ex parte actus,quo Deus reprobans ab eiuſmodi gratia reprobat impium dupliciter accipi ad præſentem quæſtionem. Primo adæquate,prout denegationem gratiæ omnis efficacis à prima ad vltimam denegationem (ſi plures & inter ſe coordinatæ in reprobatione aliquorum ſint) continet,aut concernit,vel inadæquatè, prout gratiæ efficacis denegationem vnam ſolum,vel plures etiam, et coordinatis inter ſe,non tamen omnes coërcet. Huius autem reprobationis inadæquatè ſumptæ cauſam ex parte reproborum adultorum, ſiue in baptizati, ſiue baptizati male vixerint propriáq; voluntate deliquerint cauſam ex parte ipſorum dari poſſe : immò, & de facto dari dubium Theologis non eſt:cum certum vtique ſit eiuſmodi reprobos ob anteacta peccata invlteriora alia peccata finalia & impænitentiam finalem labi à Deo permitti, quod ipſum eſt à gratia efficace ad finaliter reſipiſcendum, vel non pecandum illos reprobari : id quod intelligendum etiam de venialibus quorum merito congruo ſolum, & immo, ſeu motiuo gratia efficax ad non peccãdum mortaliter ad vitæ extremum à Deo quandoq;negatur : tunc enim à negatione gratiæ efficacis ad anterius illud veniale vitandũ reprobatio inchoatur, & denegatione efficacis gratiæ alterius, ad non grauiter peccandum finaliter completur,vt de ſe patet.

2. Adæquata vero reprobatio, vt ad reprobos omnes extenditur dupliciter ex parte obiecti,ac ſubinde actus, & ſubiecti accepta eſſe poteſt. Altero enim diuiſibilis eſt, & partibus pro obiecti diuiſibilitate conſtans,ſcilicet pluribus gratiæ efficacis denegationibus inter ſe coordinati vt nuper explicuimus. Altera vero indiuiſibilis,quia vnica gratiæ denegatione inchoatur ſimul, & completur, & adæquate conſtituitur : quare idem eſt cauſam reprobationis huius ex parte ita reprobatorum quærere,atq; cauſam totius reprobationis adæquatè ſumptæ ipſorum inquirere : indiuiſibilis autem huius adæquatæ reprobationis exempla ſunt infantium omnium imbaptizatorum ante rationis vſum cum originali obeuntium reprobationes omnes : iis ſi qui denegatione auxilij efficacis vnica, vt baptizentur, atque originali mundentur tota tota, & adæquata reprobatio contingit : & cuius ſane cauſa, &

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſa, & ratio originale peccatum in ipſis contractum ex parte ipſorum eſſe ſolummodo poteſt, vt inferius videbimus. Ad hoc etiam indiuiſibilis reprobationis genus ſpectaret reprobatio eius, etiam adulti baptizati, qui vnico ſolum, eoque mortali admiſſo poſt baptiſmum peccato diem ſtatim obiret, vnica videlicet gratiæ efficacis ad illud vitandum denegatione, quæ prima negatiua eſſet, quia nullam aliam ſupponeret, ac ſimul poſtrema, quia poſt eam nec tempore nec natura poſterior gratiæ efficacis denegatio foret, de huius etiam indiuiſibilis, & adæquatæ reprobationis adultæ cauſa ex parte reprobi ipſius agendum nobis inferius erit.

3. Communius difficiliuſque Theologis examen fuit de cauſa reprobationis diuitis, pluribuſque inter ſe coordinatis denegationibus efficacis gratiæ conſtantis: an ſcilicet ex parte reprobi reprobationis totius adæquatè ſumptæ Deo reprobanti offeratur meritum, aut motiuum? cum autem offerri Deo ex parte reprobi meritum ad denegationes gratiæ efficacis poſteriores prima certum cunctis Theologis ſit, vt vidimus n. 1. eo demum tota apud illos quæſtio deuoluitur, an denegationis primæ è qua diuiſibilis hæc reprobatio à gratia efficace inchoatur meritum, ac motiuum Deo ipſum ita reprobanti offeratur. Dixi conſulto *meritum, & motiuum* de eo quippe genere cauſæ ex parte reprobi, non autem de cauſa materiali pure quæſtionem Theologis eſſe poſſe, dum de cauſa reprobationis adæquate ſumptæ, & primam etiam gratiæ denegationem complectitur, ex parte reprobi diſputatur: etenim dari ſumptæ reprobationis adæquate ex parte reprobi materialem cauſam obiectiuam, nempe contingentem conditionem conditionatam conſenſus in bonum, & futuritionem conditionatam conſenſus in malum ſub auxilio ſufficienti ſolum, & denegatione prima auxilij efficacis non ſemel oſtendimus: quia ni ita conditionate foret, à Deoque cognoſceretur reprobationis materia obiectiua deficeret ſine qua reprobum illum ab efficace ſua gratia reprobare abſolute non poſſet, vt in ſimili de prædeſtinatione dicebamus. Non ſecus, ac ſi conſenſus in bonum, vel ab illo diſſenſus, & conſenſus in malum impoſſibilis abſolute eſſet, prædeſtinatio ac reprobatio defectu materiæ obiectiuæ eſſet Deo abſolute impoſſibilis. Atque ex parte reprobi cuiuſuis non ſolum obiectiuam pure, ſed & ſubiectiuam etiam materiam reprobationis dari conſtat ex reprobandi ipſius poſſibilitate, qua deficiente reprobari à Deo minime poſſet. Secundo, quia, vt controu. de prouidentia docuimus, exiſtentia ipſa actualis eius, cui prouidendum de mediis & ſubiectum prouidentiæ eſt neceſſario ſupponitur: quare cauſam materialem tam pure obiectiuam, quam ſubiectiuam ex parte reprobi adæquatæ prouidentiæ ſiue prædeſtinatiuæ, ſiue reprobatiuæ, ſeu reprobationis, vt primam etiam gratiæ efficacis denegationem continet ex parte reprobi dari dubium non eſt: quare tota quæſtio eſſe poteſt an illius cauſa meritoria, & motiua ex parte reprobi detur, offeraturque Deo, vt conceptis verbis illis *meritum aut motiuum* propoſuimus, quod materia pure obiectiua contingentis conditionati meriti ac demeriti in hoc reprobationis, & prædeſtinationis negotio non diſtinguentes Semipelagiani à fidei dogmatibus aberrarunt: Thomiſtæ vero recentiores Dominicani inanibus vocibus minus percepta rerum harum diſtinctione nobis obganniunt, & ſemipelagianiſmum ridicule intentant.

4. Et hæc quidem quæſtionem de re apud Theologos poſſunt habere de nomine autem quæſtio alia de cauſa reprobationis præfatæ ex parte reprobi eſſe poteſt nimirum reprobationis vt eſt reprobi relate ad prædeſtinatum alium, ſiue præ prædeſtinato ad efficacem gratiam admiſſo, derelictio, ſeu in malum (vt ita dicam) electio, id eſt ad gratiæ efficacis denegationem, an eius reprobationis adæquate etiam ſumptæ, & vt primam gratiæ efficacis denegationem coercet, vt eſt huius præ alio reprobatio ex parte reprobi cauſa detur? id quod ad eum modum inquiritur, quo ſimilem quæſtionem ſupra diſcuſſimus de cauſa prædeſtinationis, vt eſt eius præ non prædeſtinato, ſeu reprobo ad efficacē gratiam immediate, ac mediate ad ſalutem, & gloriā electio, an ex parte prædeſtinati cauſa detur. Dixi autem *relate ad prædeſtinatum alium, ſiue præ alio prædeſtinato* alia derelictio, & in malum (vt ita dicam) *electio*: quia reprobatio omnis à gratia efficace (ſicuti & contra prædeſtinatio) aliam inter obiecta ipſa, quæ à Deo præparantur, vnius præ alio rationem electionis imbibitam habet: nempe inter auxilia efficacia quæ reprobis à Deo illos reprobante denegantur, ſufficientibus tantum ex voluntate, & intentione ſalutis reprobi eligendis ſolummodo Deo reprobanti permiſſis. Vtraque vero electionis huius comparatiue ſiue ad ſubiectum, ſiue ad obiectum ſupponit: non ſolum nullam creaturam rationalem creaturam omnibus, & ſingulis auxiliis cumuli totius ipſorum in Dei potentia contenti reſtituram, ac proinde ab ipſo imprædeſtinabilem, eſſe poſſe vt d. de cauſis prædeſtinationis oſtendimus, verum, neque vllam ex illis eſſe poſſe, quæ ſingulis & omnibus auxiliis in toto cumulo cōtentis ſit cū cenſura, ſi enim aliquæ cunctis reſtituræ ſi donentur, aliæ vero creaturæ cunctis reſtituræ immittantur, neque inter obiecta auxilia ipſa danda vel deneganda, Deo, quoad efficaciam inefficacibus relictis daretur electio, cum aliquibus efficacia omnia eſſent, nec reſpectu illarum, inefficacia eſſent, præ quibus efficacia eligeret, neque reſpectu aliarum inefficacia Deus haberet, quæ illis conferret efficacibus reprobatione denegatis cum omnia illis efficacia forent, quare & eſſent illæ gratia efficace irreprobabiles. Hinc neque inter perſonas & ſubiecta ratio electionis comparatiuæ vnius præ alio in reprobatione eſſet: ſiquidem irreprobabiles creaturæ aliquæ abſolutæ, imprædeſtinabiles vero abſolute à Deo, aliæ eſſent, cum non poſſet Deus, aliam quam efficacem, & prædeſtinationis gratiam conferre, caſu quo aliquam primis illis vellet conferre; ſecundis vero nullam aliam, quam reprobationis, & negationi efficaciæ iunctam conferre poſſet: dixi autem caſu, *quo aliquam gratiam vellet conferre*: quia ad aliquam conferendam neceſſitatus Deus non eſſet, adhuc ex hypotheſi negata, quod creaturæ aliquæ cunctis auxiliis, vel reſtituræ, vel conſenſuræ admitterentur.

5. Nullam autem creaturam omnibus & ſingulis auxiliis gratiæ reſtituram, quantumuis ea rebellis cogitetur, citato loco poſſibilem eſſe oſtendimus. Nullam autem poſſibilem eſſe omnibus, & ſingulis gratiæ auxiliis in bonum conſenſuram, ac ſubinde abſolutè irreprobabilem (quod altera præfati ſuppoſiti pars erat) probanda à nobis impræſentiarum eſt. Sic eam probo. Primo: à paritate alterius partis ſuppoſiti loco citato probatæ: dominium ſiquidem Dei ſupremum non ſolum ad donandam gratiam eſt, ſed efficacem præ inefficaci reſpectu cuiuſuis rationalis creaturæ, quibus omnibus abſque vlla exceptione oratio illa ad Deum proponitur: *Et ne nos inducas in tentationem*: quæ ni aliam quam efficacem gratiam aliquibus poſſet abſolute exhibere fruſtra à Deo peteretur: fruſtra item de efficace, præ non efficace ab ipſo præſtita gratię ab præfatis creaturis à Deo haberentur, agerenturque. Item quod eas præ aliis prædeſtinaret. Denique ratio à priori apertiſſima, & efficaciſſima eſt: quia creaturæ rationalis illius bona indoles, & genium nobiliſſimum ex quo ſingulis, & omnibus auxiliis, quantumuis gracilibus, in bonum, & contra malum eſſet libere conſenſura nil aliud eſſet, quam eius ad bonum, quo ad ſpeciem de ſe, natura, & genio illo atque indole bona ſua determinatio, quod quidem prædicatum proprium, & attributale Dei eſt, & quod proinde cum prædicato rationalis creaturæ contradictoriæ pugnet. Quod enim ſemper, & quibuſuis, ac omnibus circunſtantiis variatis alicui neceſſario, & certa ſtataque lege vſu venit ex antecedente naturali neceſſitate eius ad ipſum venire certum eſt. Repugnantia alia communis recentiorum eſt. Subſtantiam illam ſupernaturalem fore, vtpote gratiæ ſupernaturali eſſentialiter connexam, cum tamen ſubſtantia eſſentia ſua ſupernaturalis repugnet. Cæterum ſubſtantiam ſupernaturalem natura ſua ſupernaturalem non repugnare laudati ſæpe à nobis conmagiſtri noſtri ingenioſiſſimi recentiores multis ſubtiliſſime contendunt. Secundo eam rationalem creaturam ſupernaturalem, quo ad ſubſtantiam eſſe, quia connexa gratiæ ſupernaturali abſolute natura ſua foret, ſatis firmum non eſt. Primo: quia ea connexio abſoluta ipſius cū gratia ſupernaturale ex eo quod cuiuis Dei auxilio in bonum conſenſura illa ſit, ſi donetur. Neque exinde ius aliquod, aut exigentia (precaria adhuc, creaturæ illius, vt gratia: auxiliumue aliquod ipſius illi donetur in ea euincitur: quare, & omnia auxilia gratiæ ſuæ poterit ipſi Deus

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

naturaliter, & quin naturali alicui ipſius iuri deroget, denegare. Secundo ex naturali connexione adhuc rei alicuius cum aliquo ſupernaturali rei illius ſupernaturalitatem quoad ſubſtantiam euinci certum adeò non eſt, vt negari ab aliquo nequeat. Cum autem ea omnia rigide examinare, ac definire præſentis inſtituti non ſit ea nunc repugnantia abſtinemus. De eis vero cunctis videat nos lector t. I. De ente ſupernaturali controu. 1. quæ de ente ſupernaturali in genere eſt, ac propria eorum examinandorum ſedes.

CERTAMEN II.

Quæſtionis noſtrorum de nomine negatiua deciſio.

1 SOarius noſter apud Vazquez etiam noſtrum infra recentiorum nomine citatus eiuſque Aſſeclæ docent electionis reprobatiuæ cum relate ad obiecta, tum relate ad ſubiecta & perſonas reprobas, præ non reprobatis cauſam ex parte reprobi dari. Ob quam ſcilicet & inefficax auxilium præ efficacibus denegatis à Deo ipſis præparentur atque efficacia denegentur, & reprobus præ non reprobo à gratia efficace reprobetur. Vtriuſque ratio eadem ab ipſis affertur: quia cum conditionata futuritio negationis conſenſus in bonum ſub auxilio hoc ſi donetur, in qua eius inefficacia formaliter, iuxta noſtram communem noſtris Doctoribus ſcholam, conſiſtit, purificata conditione per abſolutam eius auxilij collationem ab vſu libero arbitrij reprobi in negatione abſoluta conſenſus in bonum, in quod tunc conſentire abſolute poteſt, obiectiue intentionaliter vereque abſolute pendeat: quod auxilium illud abſolute collatum inefficax potius quam efficax ſit reprobus ipſe in cauſa abſolutè eſt: ergo, quod illius conferendi voluntas conferendi auxilium inefficax præ efficaci ſit, ac proinde reprobationis eſt electio comparatiua obiectiue ſiue inter obiecta ipſa collata & denegata abſoluta, & abſolute cauſa reprobus erit. Vnde rurſus & ipſe erit abſoluta cauſa reprobationis ſuæ, vt eſt electio comparatiua ex parte ſubiecti ſeu ſubiecti reprobati à Deo à gratia efficace præ alio ab ea gratia non reprobati. Si enim ſub eo auxilio abſolute dato, negationis conſenſus in bonum loco, conſenſum in bonum, vt abſolute antecedenter poteſt, abſolutè poneret: vt non reprobatur. Alter poſuit abſolute ex ſimili ſua ſub ſibi collato auxilio abſoluta, & antecedente ad vtrumuis poteſtate, à gratia efficace præ non reprobo, ſeu prædeſtinato reprobatus non eſſet: quare, quod præ alio prædeſtinato reprobatus abſolute fuerit ab ea ſibi plane ſuoque abſoluto prauo vſui auxilij collati debere abſolute videtur.

2 Ex ſcriptura, & Patribus teſtimonia plura Soariſtæ pro ſua ſententia producunt, poſſentque vrgentiſſimum aliud ex 1. corinth. 9. producere vbi hæc habentur. *Caſtigo corpus meum, & in ſeruitutem redigo, ne forte, cum aliis prædicauero, ipſe reprobus efficiar.* Quibus reprobationem ſuam à libero arbitrij ſui vſu abſoluto gratiæ auxilio collato abſolutè pendere Paulus aperte fatetur. Quatenus ſcilicet negatio conſenſus conditionata auxilij illius, qua inefficax, ſeu reprobationis auxilium eſt, à libero illo abſoluto vſu prauo auxilij pendebat, vt ratione facta, hoc etiam teſtimonio confirmata, proxime dicebatur. His vero neglectis Vazq. cita. d. 9. 5. ſect. 9. n. 55. §. *Ego tamen* præfatæ Soarij ſententiæ omnino aduerſatur, à qua etiam Vazquiani reliqui conſtanter abſcedunt. Et Vazquez quidem cunctis Vazquianis: plaudentibus oppoſitam ſententiam contra Soarium efficaciter ad hominem probat. Ille enim recte, & Catholice negat ex parte prædeſtinati prædeſtinationis ſuæ adæquate ſumptæ & vt primæ gratiæ efficacis donationem & præparationem continet, cauſam dari; & tamen futuritio conditionata conſenſus in bonum ſub eo auxilio, ſi donetur, ſeu eius auxilij efficacia quæ eiuſmodi futuritione conſtituitur, purificata conditione per abſolutam auxilij illius collationem non minus à libero abſoluto conſenſu prædeſtinati in bonum obiectiue intentionaliter abſolute pendet. quam futuritio cõditionata negationis conſenſus reprobi in bonum ſub eo auxilio qua eius inefficacia conſtituitur, collato auxilio abſolute à libera reprobi abſoluta negatione conſenſus in bonum abſolute dependeat: & tamen per ſe ea dependentia futuritionis conditionatæ, ſeu efficaciæ auxilij à conſenſu abſoluto prædeſtinati ſatis non eſt, vt prædeſtinatus ſit cauſa ſuæ prædeſtinationis adæquatæ, vt primum etiam auxilium efficax complectitur. ergo nec ſimilis dependentia negationis conditionata conſenſus in bonum reprobo, ab abſoluta libera negatione conſenſus reprobi in bonum ſub auxilio ipſi collato ſatis erit, vt reprobationis ſuæ adæquatæ, vt primam etiam negationem efficaciæ, ſeu inefficaciam auxilij collati coercet cauſa ſit, atque abſolute dicatur. Ratio hæc rem ad hominem demonſtrat, atque veritati in quæſtione de nomine indagandæ luculentam aperit viam.

3. Dico primo reprobationis comparatiue ex parte ſubiecti adequate ſumptæ, ſiue vt reprobi præ non reprobo, ſeu prædeſtinato reprobatio eſt nulla ex parte reprobi cauſa dari ratione dependentiæ inefficaciæ auxilij, ſeu negationis conditionatæ conſenſus ipſius in bonum à libero conſenſu abſoluto reprobi ſub auxilio abſolutè ipſi collato. Eſt concluſio Vazquez noſtri, & Aſſeclarum contra Soarium & ſuos: nec ſolum de cauſa motiua, & meritoria ſed materiali etiam & obiectiua ratione cuius neminem ſuæ prædeſtinationis, aut reprobationis cauſam abſolute eſſe, dicitue poſſe (ne dum, vt comparatiue præ alio prædeſtinetur, aut reprobetur) conſtabit ex concluſione. 2. Probatur expreſſe ex Paulo & Patribus totum prædeſtinationis, & reprobationis negotium & cauſam in Dei miſerentis, vel obdurantis arbitrium, ac nullatenus in bonum, vel malum vſum voluntatis, vnius præ alio non reprobato ſeu non prædeſtinato refundentes, vt Soarius & Aſſeclæ ipſi fatentur vbique, & apud Vazq. proxime. §. *Reſpondent tamen.* Licet alia ſubiiciant pro ſua opinione, quæ non ſatis ſolide à Vazquez confutentur. Confirmatur vero ratione hac qua probatur noſtra concluſio: quia quoties ex parte vtriuſque prædeſtinati ſcilicet, ac reprobi æqua ad vtriuſque, ſiue prædeſtinationem, ſiue reprobationem, non ſolum ratio motiua, ſed & materia obiectiua Deo alterum prædeſtinaturo, alterum vero reprobaturo omnino obiicitur, nihil plane, ſiue rationis materiæ, ſiue materiæ obiectiuæ ex parte alterius offertur, vt præ alio, reprobetur, vel prædeſtinetur: atqui ratione futuritionis conditionatæ ſiue conſenſus in bonum, ſiue negationis conſenſus, qua auxiliorum vel efficacia, vel inefficacia, & materia obiectiua vel reprobationis, vel prædeſtinationis auxilia conſtituuntur: æqua omnino materia, & ratio obiectiua ex parte vtriuſque offertur Deo reprobaturo, vel prædeſtinatur: ergo nihil, ſiue rationis motiuæ, ſi materiæ obiectiuæ offertur ex parte alterius, vt præ altero reprobetur à Deo, vel prædeſtinetur: quare neuter ratione futuritionis conditionatæ conſenſus, vel negationis eius cauſa eſt, vt præ altero reprobetur, vel prædeſtinetur. Minor conſtat ex dictis cert. 1. n. vlt. Oſtendimus enim nullam creaturam rationalem eſſe poſſe quæ aliquibus auxiliis in Dei omnipotentia contentis conſenſura conditionate non ſit, ſi donentur, & quæ aliis non ſit non conſenſura, ſi à Deo conferantur: ac proinde reſpectu cuiuſuis creaturæ rationalis plura efficacia, plura etiam inefficacia, ac ſubinde materiam obiectiuam prædeſtinationis, & reprobationis Deo offerri ac præſentari.

4. Dico ſecundo dependentia abſoluta intentionalis obiectiua futuritionis conditionatæ, vel conſenſus vel negationis eius ac ſubinde efficaciæ vel inefficaciæ auxilij reprobus, quod vel prædeſtinatione, vel reprobatione donatum à Deo eſt, à libero abſoluto conſenſu prædeſtinati, vel libera abſoluta negatione conſenſus reprobi, ſatis non eſt, vt reprobationi ſuæ abſolutæ, vel comparatiuæ ad non reprobatum prædeſtinatus vero ſuæ prædeſtinationis tam abſolutæ, quam comparatiuæ ad non prædeſtinatum cauſa eſſe, dicitue abſolute poſſint. Eſt noſtri etiam Vazquez concluſio, contra Soarium ac cæterorum ſcholæ Thomiſticæ noſtræ Ieſuiticæ Doctorum vniuerſim ſumpta, tametſi in caſu ſubiiciendo ſtatim duo noſtri ſtrenuiſſimi Doctores eam citandi exceptionem pati arbitrentur.